

DAGGRY

"HIMLEN GLÆDE
SIG, JORDEN JUBLE,
DET LYDE BLANDT
FOLKENE: HERREN
HAR VIST, HAN ER
KONGE!"

—I KRON. 16:31

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE.

FEBRUARI 1952

D A G G R Y

udkommer — om Gud vil — i Begyndelsen af hver Maaned eller hveranden.

Det udgives af nogle Brødre i København og bæres økonomisk af gamle Sandheds-Venner.

Aars-Abonnement for Bladet er 5 Kroner. Bladet bestilles hos Dag gry - Forlaget, H y l d e b æ r v e j 13, K ø b e n h a v n F. (Telf. Godthaab 6619).

Sandheds-Venner, som ikke har Raad til at betale det fastsatte Beløb, vil vi med Glæde sende Bladet gratis, om der blot for hvert Aars Begyndelse tilgaar os Meddelelse om, at det ønskes.

Abonnementet kan indbetales paa Postgiro 61676.

I Norge koster Bladet 5 Kroner 25 Øre. Beløbet kan indbetales til "D A G G R Y" Oscarsgaten 14 B. 3., Oslo.

I Sverige koster Bladet 5 Svenske Kroner. Adresse: "Bibel-studieselskabet Dagningen", Postl. 2016 Vinslöv, Sverige.

Daggry

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

Nr. 2

Februar 1952

23. Aargang

*»Og hver skabning . . . hørte jeg sige: Ham som sidder på tronen, og Lammets tilhører velsignelsen og æren og prisen og styrken i al evighed.«
(Aab. 5:13).*

»Herren har vist, han er Konge«

»Bæv for hans åsyn, al jorden! Han grundfæstede jorden, den røkkes ikke. Himlen glæde sig, jorden juble, det lyde blandt folkene: Herren har vist, han er konge.« 1. Kron. 16: 30, 31.

En af de største årsager til al menneskelig lidelse er, at folk ikke anerkender Skaberens suveræne ret til at styre i deres hjerter og liv. Adam og Eva var de første der gjorde oprør mod Guds vilje. Dette skete, da de valgte at tage af den forbudte frugt. Majoriteten af deres efterkommere har fulgt den samme kurs, idet de ønsker sig fri for hans retfærdige loves bånd. Resultatet heraf har været usigelige lidelser, hver generation har gennem de mange århundreder fået sin andel af blod og tårer.

Men denne tilstand skal ikke vare ved for evigt. Et af de store emner i Biblen er den herlige kendsgerning, at menneskets oprør mod Skaberens autoritet skal bringes til ophor, at hans vilje skal komme til at ske på jorden, som den nu sker i Himmelen. Det er om denne velsignede fuldendelse af Skaberens hensigt Jesus lærte sine disciple at bede, og om hvilken tusinder endnu beder —
»Komme dit rige. Ske din vilje som i Himmelen så og på jorden.«

Ennet om »riget« er meget fremstående i skrifterne, det møder os i det første kapitel af 1. Mosebog, og omtales for sidste gang i slutningskapitlet af Åbenbaringsbogen. 1. Mosebog 1: 28 omtaler det budskab, Skaberen gav det første menneskepar »*vær frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden og underlæg eder den, og hersk over havets fisk og over Himmels fugle og over hvert dyr, som rører sig på jorden.*«

Da Gud indsatte mennesket til at være konge på jorden, opgav han ikke sin egen ret til at styre, men gjorde blot mennesket til sin repræsentant i dette jordiske område. Om mennesket havde beholdt Gud i deres hjerter og stadig havde anerkendt og glædet dem i hans vilje, da ville Herren have været den virkelige styrer eller konge over jorden. Om dette havde sket ville udtrykket: »Herren ... er konge«, aldrig have ophørt at være sandt. Men nu var det ikke således. Mennesket har i sin dårskab og synd foretrukket at lytte til den faldne Lucifer, og har fulgt ham i oprøret mod Jehovah.

Gud kunne naturligtvis have forhindret dette, for det var fuldstændig i hans magt at gøre det. Han valgte hellere at lade mennesket følge denne onde kurs, for at det ved erfaring kunne lære syndens frygtelige følger. Mennesket blev skabt som et *frit* moralsk væsen, og Gud ville ikke *tvinge* det til at adlyde. Han ønsker, at mennesket skal lære det, som tjener til dets bedste, nemlig at adlyde sin Skaber. Det er af denne grund, at Gud i sin visdom har tilladt det onde og har tilladt slægten at vedblive i oprøret mod ham, hvis resultat har været lidelse og død.

Nu efter seks tusinde år i denne erfaring har mennesket næsten nået sin yderste grænse. Der er et stort anskrig fra mange sider, at det eneste håb om frelse for verden er, at den »vender tilbage til Gud«. De fleste af dem, der udtaler dette, erkender ikke, at verden aldrig i sandhed har tjent Herren, og derfor ikke er i en sådan stilling, at den kan »vende om« til ham. Alligevel tænker vi, det er af betydning, at der lægges så megen vægt på denne tanke, for dette betyder, at i denne tid med dens frygtelige nød, vågner mænd og kvinder langsomt op til forståelse af årsagen til, at »folkene ængstes i fortvivlelse«, at verden har i dens tanker ignoreret Gud, og for de flestes del været i åbent oprør mod ham.

Om slægten skulle vende tilbage til Gud krævedes der genoprettelse af den renhed og lydlighed i hjerte og sind, som vore

første forældre nød for de tog af den forbudte frugt. I den guddommelige frelsesplan er der gjort udvej for netop sådan en genoprettelse. Denne vil blive fuldført under de tusinde år, hvor Kristus regerer. Jesus beskrev den tidsalders arbejde som værende med dom, eller med prøve, og skildrede hele slægten som samlet for ham; og på grundlag af lydighed eller ulydighed blev enhver klassificeret som »får« eller »bukke«. Til dem, der ved slutningen af den tusindårsperiode bliver betegnet som »får« lyder det: »Kom hid, I min faders velsignede! Arv det rige, som er beredt eder, fra verdens grundvold blev lagt« (Matt. 25: 34).

Dette er herredømmet over jorden, som Gud gav til vore første forældre, og hvilket de mistede, da de blev ulydige mod ham. Vi glædes over, at dette herredømme til sidst vil blive givet tilbage til alle dem, der anerkender den guddommelige vilje som den eneste leder af deres liv, efter at de har lært at kende de frygtelige resultater, som oprøret mod Gud bragte over dem.

Hvad menneskeslægten som et hele angår, har Gud i mellemtiden sjældent været i deres hjerter. Han har ikke været deres konge, han har ikke regeret på jorden. En undtagelse fra dette var imidlertid den lille nation Israel, i nogle få hundrede år for dens selvstændighed blev til intet. Denne nation, der stammede fra Abrahams naturlige efterkommere, blev sat til side af Gud for at repræsentere ham på jorden. Ved Sinai indgik israelitterne en pagt med Gud, i denne lovede de at adlyde hans lov, og Gud lovede, hvis de var lydige, at velsigne og ære dem som hans særlige eller udvalgte folk.

I den udstrækning som de levede op til betingelserne i deres pagt med Gud, var han deres styrer, deres konge. Til at begynde med repræsenterede Moses Gud i nationen. Han blev efterfulgt af Josva. Dernæst blev de i hundredvis af år styret af »dommere«, enhver af dem erkendte de som en repræsentant for Gud.

Samuel var den sidste af disse dommere. Han var også en profet. Repræsentanter for nationen gik til Samuel med krav om, at han skulle bestemme en konge til at regere over dem. Samuel blev dybt bedrøvet over dette, skont det blev forklaret, at folket ikke forkastede ham, men Herren (1. Samuel 8: 1—9). Samuel blev undervist om at vælge en konge over Israel, men Herren opretholdt stadig sin stilling som deres suveræne hersker, og nationens efterfølgende konger var hans repræsentanter.

Om kong Salomon er det skrevet, at han »sad på Herrens

trone som konge i Davids, sin faders sted (1. Kron. 29: 23). I en forunderlig bøn, nær ved slutningen af hans egen regering, sagde David: »Dig Herre, tilhører storheden og vælden og æren og herligheden og majestæten, ja alt i Himmelen og på jorden; dit, Herre, er riget, og du er ophøjet over alt som hoved« (1. Kron. 29: 11).

Men dette theokratiske rige blev ikke ved med at bestå. Nogle af Israels konger bestræbte dem for at styre nationen efter Guds retfærdige love, men de fleste af dem gjorde det ikke. Til sidst og på grund af uretfærdighed bragte Gud sit styre over Israel til at ophøre. Zedekias var den sidste af disse konger, der »sad på Herrens trone«, og til ham fik profeten Esekiel befaling om at sige: »Og du ihjelslagne, ugudelige, du Israels fyrste, hvis dag er kommen på den misgerningstid som bringer undergang! Så siger den Herre Herre: tag huen bort og løst kronen af! Hvad der nu er skal ikke være mere, det lave skal ophøjes, og det høje fornædres. Jeg vil vende op og ned, op og ned, op og ned på det; heller ikke ved dette skal det blive, indtil han kommer, hvem retten tilhører, og jeg giver ham den« — Esekiel 21: 25—27.

Den lovede Messias.

Esekiels erklæring til Zedekias bragte ikke alene Herrens styre over Israel til en officiel afslutning, men den tjente også til at påminde om det videre løfte om Messias komme, den *Ene* store, der som Jehovahs repræsentant, skulle oprette et verdensomfattende rige eller styre; den ene, der i den kommende tid af hans riges herlighed skulle herske »fra hav til hav, og fra floden indtil jordens ende« (Ps. 72: 8). Denne er den *Ene* »hvem retten tilhører« til at oprette det verdensomfattende Guds rige og derved bringe til ophør det menneskelige oprør mod Guds love, og tildele folket alle de vidunderlige, livets velsignelser som profeterne forud har talt om.

Jesus var, og er, den lovede Konge. Da han kom første gang, forkyndte Johannes Døberen: »Himlenes rige er kommet nær« (Matt. 3: 2).

I Daniel 2: 44 er det løfte givet, at »Himmelens Gud« vil oprette et rige, og nu var den *Ene* kommet, der skulle være kongen i dette rige, nemlig Jesus. Under den korte periode hans jordiske tjeneste varede sagde Jesus meget om »riget«. Ja næsten

alle hans lærdomme gennem lignelserne og på anden måde angik dette emne om riget.

De skriftkloge og farisæerne på Jesu tid var bekendt med mange af det Gamle Testaments løfter om riget, og de bekendte deres tro på, at Israels Gud ville sende en stor konge for at opfylde dem; men de nægtede at modtage Jesus som kongen. Fordi Jesus fremstillede sig for nationen som den lovede konge, brugte hans fjender denne påstand som en af beskyldningerne for at sikre en dødsstraf over ham fra det romerske styre. Da Pilatus spurgte om dette punkt, svarede Jesus: *»Jeg er dertil født og dertil kommen til verden«* (Joh. 18: 37).

Jesus sagde noget andet til Pilatus, der må tages i betragtning, for at bringe de mange løfter om Guds rige i deres rette lys. Han sagde: *»Mit rige er ikke af denne verden«* (Joh. 18: 36). Jesus føjede forklarende til, at om hans rige var af denne verden, da ville hans tjenere have kæmpet for ham, og han ville ikke blive overgivet til sine fjender og blive dræbt. Han mente ikke med disse ord, at hans regering alene skulle være i Himmelen og ikke på jorden, men mente hermed, at hans rige ikke ville blive oprettet ved menneskelige metoder, at dets autoritet ikke ville stamme fra militær magt, eller blive opretholdt ved væbnet styrke.

Det var menneskets selviskhed, had og misundelse, der var skyld i, at den *Ene*, hvem Gud sendte til jorden for at blive den lovede herlighedens konge, at han blev dræbt. Om hans rige havde været af *»denne verden«*, ville hans død have tilintetgjort alt håb om dette riges virkeliggørelse; men således blev det ikke, for han blev oprejst fra de døde. Jesus havde lært, at han ville give sit kød for verdens liv; det vil sige, at han ville dø som Genløseren og Frelser for verden (Joh. 6: 51). Men i hans lignelse om hveden og klinten tilkendegav han, at en hel tidsalder ville hengå for hans rige ville blive en virkelighed (Matt. 13: 24—30, 36—43). I en anden lignelse gjorde Jesus det tydeligt, at han ville drage til *»et land langt borte«* og så komme tilbage igen for at oprette sit rige. — Lukas 19: 12.

Medens det guddommelige styre over jorden ikke blev oprettet blandt mennesker ved Kristi første komme, begyndte dog dets forberedelse ved den tid. I mange af løfterne om riget er det tydeligt, at Jesus ville have repræsentanter fra menneskeslægten forenet med sig som med-styrere. Disse er beskrevet af apostelen

Paulus som »Guds arvinger og Kristi medarvinger« (Rom. 8: 17). Guds arbejde på jorden mellem Kristi første og andet komme (mere end nitten århundreder) har været kaldelsen og forberedelsen af denne riges-klasse, der er henvist til den i lignelsen om hveden og klinten som »rigets børn« (Matt. 13: 38). Angående disse viser lignelsen, at deres endelige plads i Herrens plan er at »skinne som solen i deres Faders rige« (Matt. 13: 43). Disse har alle ligesom Jesus måtte lide og dø for retfærdigheds skyld. Men ligesom det var med ham bliver disse også oprejste fra de døde, for at de kan blive »konger og præster for Gud« og »konger på jorden«, — Åb. 5: 10.

Apostlene og den tidlige menighed forstod klart, at Herrens rige ikke ville træde i virksomhed på jorden som en styrende magt, førend han vendte tilbage, så håbet om hans komme var en meget kraftig tilskyndelse for dem til i troskab at nedlægge deres liv i hans tjeneste. Medens de var forvissede om, at Herren rigelig ville sørge for deres daglige åndelige behov, vidste de, at den store opfyldelse af deres håb ikke ville blive virkeliggjort førend tidsalderens ende, da kongen ville vende tilbage og tage dem til sig, for at de kunne regere med ham.

Måden for hans komme.

I det Gamle Testaments profetier om Jesu første komme, er der forudsagt mange detaljer i erfaringerne og begivenhederne under hans korte ophold i kødet. De fleste af disse havde en ganske bogstavelig opfyldelse — hans fødsel i Bethlehem; hans flugt til Ægypten; hans taler i lignelser og mørke talemåder; hans indtog i Jerusalem på et æsel; at der blev kastet lod om hans usyede kjortel; hans lidelse og død på korset og hans opstandelse.

Hele perioden af Jesus første nærværelse på jorden varede kun 3½ år i tid. Skrifterne åbenbarer, at hans andet besøg vil vare et tusinde år. Det er derfor ikke overraskende, at der er mange profetier, der skitserer de begivenheder som skal finde sted under den tusindårige tidsalder, og at disse beskriver en stor mangfoldighed af forhold — meget mere end profetierne angående hine få år af hans første besøg.

Desuden er profetierne om Kristi anden nærværelse på jorden ikke forbundet med tilbagekomsten og arbejdet, af et menne-

skeligt væsen, men af den guddommelige Kristus, ham som ifølge Paulus nu er den »usynlige Gud«s udtrykte billede. Det er derfor indlysende, at disse profetier ikke kan forstås på en så bogstavelig måde som dem, der forudsagde begivenhederne ved det første komme.

Skrifterne beskriver for eksempel den oprejste Kristus som en stor konge ved hans andet komme; en som overvinder alle fjenderne af Gud og af retfærdighed, ja til sidst gør til intet selve døden. Han kommer som svar på de kristnes bøn om at oprette Guds vilje på jorden, idet han undertrykker slægtens oprør imod Guds lov. Men dette arbejde kræver et tusinde år til dets fulde udførelse; og når det begynder er hele verden og slægten i den lavest mulige tilstand af synd og fornedrelse, med styret af »den nuværende onde verden«, fordærvet og upålideligt og næsten helt guddøst. — Galat. 1: 4.

Det er da indlysende, at profetierne om arbejdet af jordens nye konge og forholdene på jorden under tiden for hans nærværelse må betragtes som beskrivende en rækkefølge af begivenheder, fra begyndelsen af hans rige til dets herlige fuldendelse, da alle fjender er undertrykte, og krig, sygdom, smerte og død er til ende og ophørte. Om vi undlader at tage dette i betragtning vil disse talrige profetier synes forvirrende og modsigende.

Tiden ikke kendt forud.

Da Jesus meddelte sine disciple, at han ville blive arresteret af sine fjender og dræbt, forstod de, at det rige, som de forventede han skulle oprette, ikke ville blive en virkelighed på den tid. Da de huskede på hans lærdom om, at han ville gå bort og senere vende tilbage for at oprette sit rige, gik de til ham på Oliebjerget og spurgte: »Når skal dette ske? og hvad skal tegnet være på din tilkommelse (græsk, *parousia*, betyder nærværelse) og verdens (græsk, *aion*, der betyder tidsalder) ende?«. — Matt. 24: 3.

Jesus gav disciplene et vidunderligt svar på disse spørgsmål, og ved at gøre dette forklarede han også måden for hans tilbagekomst. Med hensyn til tiden for denne, sagde han ganske enkelt: »*Men hin dag og time ved ingen*«. Han tilføjede i virkeligheden, at på den tid vidste han end ikke selv hvornår han ville komme igen. Fordi ingen dato for hans tilbagekomst ville blive åbenba-

ret forud for hans komme, formanede han disciplene til at »våge«, det vil sige være på vagt og omhyggeligt studere profetierne i forhold til verdensbegivenhederne, for at de kunne skelne kendsgerningen om hans tilbagekomst ved de ting, som fandt sted på jorden.

Da han formanede sine disciple til at »våge« forklarede Jesus, at han ville vende tilbage »som en tyv om natten«, og at kun de som vågede ville få kendskab derom. Men for at sikre dem mod nogen misforståelse om hvor og hvorledes de skulle spejde ud efter ham, sagde han advarende, at dersom nogen skulle sige han var skjult i et lonligt kammer, eller på et øde sted, skulle de ikke tro det.

Dette kunne naturligvis godt være den måde på hvilken et menneskeligt væsen kunne være lonligt nærværende eller nærvæd, men Jesus vidste, at han ikke ville vende tilbage til jorden som et menneskeligt væsen. Han vidste, at han efter opstandelsen ville blive ophøjet til Guds højre hånd og lig hans himmelske Fader komme til at bo i et lys, hvortil ingen kan komme, »han som intet menneske har set eller kan se« (Ps. 110: 1; Hebr. 1: 3; 1. Tim. 6: 16). Da dette er sandt, vidste Jesus, at han ved tilbagekomsten ikke kunne blive set bogstaveligt af menneskers øjne, at kendsgerningen om hans nærværelse måtte opdages ved den måde på hvilken han ville åbenbare sig gennem det arbejde, han da ville udføre.

Mesteren forklarede: »Thi ligesom lynet [græsk *astrape*, betyder klartskinnende] går ud fra øst og skinner lige til vest, således skal menneskesønnens tilkommelse [græsk, *parousia*, betyder nærværelse] være« (Matt. 25: 27). Det græske ord *astrape*, som passende er oversat »lyn« på andre steder, er også brugt i det Nye Testamente for at beskrive klarhed eller klartskinnende af anden slags. I denne udtalelse bruger Jesus det for at beskrive et klart-skin som ville begynde i øst, og skinne lige indtil vest. Det er indlysende, at dette ikke er lynets karakter. Den eneste klart-skinnde der passer på denne beskrivelse, er solens lys. Vi omtaler dette for at understrege, at Jesus ikke fortæller os hvor hurtigt han vil komme, men snarere hvad virkningen af hans nærværelse vil være.

Illustrationen angiver klart, at forbundet med Kristi anden nærværelse ville der være en verdens-omfattende udbredelse af lys, eller kundskab, som gradvis ville tage til i styrke indtil hele

jorden ville være fyldt af dens klarhed. Mange af Jesu vidunderlige lærdomme og profetier var grundede på det Gamle Testaments profetiske vidnesbyrd, hvilke syntes at passe på denne illustration, idet de tilkendegav, at hans anden nærværelse ville være som et stort lys, der til sidst ville åbenbare sig hele vejen fra øst til vest — med andre ord over hele verden.

En af det Gamle Testaments profetier om Messias' tusind-årige nærværelse som konge beskriver ham som »Retfærdigheds sol«, der vil »opgå med lægedom under sine vinger« (Matt. 4: 2). Dagen for hans riges regering er profetisk skildret af Sakarias der skrev: »Og der skal være een dag, den er kendt af Herren; den skal hverken være dag eller nat, og det skal ske mod aftenstid, da skal der blive lys. Og Herren skal worde konge over hele landet; på den dag skal Herren være een, og hans navn eet.« — Sakarias 14: 7, 9.

Dagen, der her er henvist til, er ikke en på 24 timer. Dette er vist ved det 9. vers, som erklærer, at på den »dag« skal Herren være konge over hele jorden. Visselig vil Herren være konge i mere end 24 timer. Sandelig dagen for det rige omtalt her varer et tusinde år, og det vil ikke være før ved slutningen af den tusind-års dag, at der vil blive fuldt lys.

Mørke er brugt i skriften som et symbol på uvidenhed om Gud, også om synden, der er forbundet dermed, Jesus er »det sande lys«, der efter apostlen Johannes skal oplyse »hvert menneske« (Joh. 1: 9; 8: 12). Dette vil blive opfyldt under de tusinde år af hans regering; men ikke før slutningen af den »dag« vil dette herlige værk være fuldendt. Først da vil det klare skin af hans nærværelse have gennemtrængt alle mørke kroge på jorden. Først da vil det have skinneth ind i det formørkede sind og hjerte af hvert menneske, som er kommet til verden.

»Jorden ser det og bæver«.

Psalme 97: 1—7 er en vidunderlig profeti om den tid, da »Herren er bleven konge«. Vers 1 erklærer: »Herren er bleven konge; jorden fryde sig, mange øer glæde sig«. Den enkle kendsgerning, at Herren bliver konge over jorden vil blive en grund til stor glæde, for det vil betyde den endelige oprettelse af retfærdighed og verdensomspændende fred.

Men begyndelsesårene af hans regering er fulde af trængsel

for mennesker og institutioner, der er ude af harmoni med de retfærdige love, han vil oprette. Af denne grund hedder det videre i profetien: »*Skyer og mørke er rundt omkring ham, retfærd og ret er hans trones grundvold. Ild går foran hans åsyn og sætter hans fjender i brand rundt omkring. Hans lyn oplyser jorderige; jorden ser det og bæver. Bjergene smelter som voks for Herrens åsyn, for al jordens Herres åsyn. Himlene kundgør hans retfærdighed, og alle folkene ser hans ære (engl. overs. herlighed)*«.

For den menneskelige fornuft lyder denne profeti om tiden, da Herren vil være konge over jorden, meget underlig; for vi ville vente den som en tid med fred og ro, med pris, taksigelse og glæde. I stedet for siges der at »*skyer og mørke er rundt omkring ham*« den nye konge; at »*ild går foran hans åsyn*«; at jorden ser hans lyn og bæver, og at bjergene smelter som voks ved nærværelsen af al jordens Herre.

Men lad os huske på det forhold, som er fremdraget her tidligere, at profetierne om det tusindårige styre af »Kongernes Konge« beskriver fremskridtene i den regering fra dens tidligste begyndelse til dens herlige fuldendelse. Når Hans regering begynder, er verden og alle institutioner i den gennemtrængt af synd, og er i mange tilfælde i åbenlyst oprør mod guddommelig ret og retfærdighed. Verden er også i mørke på den tid, særligt den hedenske verden.

Dette kræver drastisk handling fra den nye konges side. Vi får et begreb om hvad dette betyder ved at læse profetierne i den 2. Psalme: »*Hvorfor larmer hedningerne og grunder folkene på det som fåfængt er? Jordens konger rejser sig, og fyrsterne rådslår sammen mod Herren og mod hans salvede*«. Angående Herrens stilling til dette, siger profetien: »*Han som troner i Himmelen ler, Herren spotter dem. Så taler han til dem i sin vrede, og i sin harme forfærder han dem*«.

Herren erklærer videre: »*Og jeg har dog indsat min konge på Sion, mit hellige bjerg*«. Dernæst siger Jehovah, idet han taler til sin konge: »*Begær af mig! Så vil jeg give dig hedningerne til arv og jordens ender til eje*«. At Kristi herredømme over »jordens ender« ikke straks medfører fred og ro, vises klart af den guddommelige befaling til ham angående denne verdens riger, som lyder: »*Du skal knuse dem med jernstav; som en pottemagers kar skal du sonder slå dem*«. — Vers 9.

Det vigtige punkt, der nu må lægges mærke til i denne og lignende profetier er, at det første arbejde Kristi regering må udføre bliver ødelæggelsen af menneskeligt herredømme over jorden. Når vi erkender dette, kommer mange hidtil dunkle profetier om hans tilbagekomst og regering til at stå i et helt andet lys og hjælper os til at forstå den herlige kendsgerning, at verden allerede er gået ind i det tidlige stadium af hans regering.

Mange af de tegn, som Jessu omtalte som svar på hans disciples spørgsmål om hans tilbagekomst og tidsalderens ende, angik trængsel. Han sagde, at »på jorden skal folkene ængstes i fortvivlelse« (Luk. 21: 25). Øjensynligt vil nationerne blive ængstelige og fortvivle, når de bliver slåede i stykker som pottemagers kar. Jesus sagde, idet han citerede fra Daniel 12: 1, at hans anden nærværelse ville være afmærket af »så stor en trængsel, som ikke har været fra verdens begyndelse« (Matt. 24: 21, 22). Jesus sagde også: »og da skal alle jordens slægter jamre sig«, på grund af hans nærværelse (Matt. 24: 30). Eftersom den første åbenbarelse af hans riges autoritet kommer til syne ved omstyrtelsen af de selviske institutioner i »den nuværende onde verden«, er det tydeligt hvorfor profeten David skrev, ild går foran ham, og at »bjergene smelter som voks for Herrens åsyn«.

Bjerger og høje er brugt i skriften som symboler på riger og regeringer. Herrens »bjerg« for eksempel, er Herrens rige (Dan. 2: 44). At »bjergene smelter som voks« beskriver den opløsning af rigerne, der stammer fra nærværelsen af jordens nye og retfærdige konge. Vi tvivler på, om der nogensinde i menneskets historie har været en så kort periode, hvor så mange symbolske »bjerger« er smeltede, som den der begyndte med udbruddet af den første verdenskrig i 1914. Og smeltningprocessen fortsættes usvækket. Den store frygt, der nu besjæler verdens ledere, er, at der vil komme et fuldstændigt sammenbrud af civilisationen.

I fuld harmoni med dette er profetien i Åhenb. 11: 15—18. Her bliver vi underrettet om den tid, da der vil blive en omskiftelse af herredømmet over jorden: »Kongedømmet over verden er tilfaldet vor Herre og hans salvede, og han skal være konge i al evighed«. Atter kunne vi forvente en øjeblikkelig åbenbarelse af fred, ro og glæde. Men således er det ikke! Først af alt bliver folkene »vrede« — »Og hedningerne er blevne vrede«, og det siges os, at det er dagen for Herrens vrede. »Og din vrede er kommen«.

Profetien viser, at til sidst vil rige velsignelser med liv i sand-

hed komme til folket, fordi Herren regerer. De døde vil blive opvakte og få en prøve for liv — *»de døde skal dommes«*. De gamle profeter vil opstå og belønnes — *»da du skal lønne dine tjenere, profeterne«*; *»de hellige«* fra denne tidsalder vil også modtage deres arv af herlighed, ære og udodelighed med Jesus; og hele menneskeslægten — *»dem som frygter dit navn, de små og de store«* — vil blive velsignet af hans regering; og alle forsættelige syndere vil blive ødelagt. Men det første er, at nationerne bliver vrede. Med andre ord, denne profeti beskriver de fulde tusinde år under Messias' regering, idet den begynder med det første træk, da hedningerne vredes og Guds vrede er over dem, og fortsætter indtil fred og liv er bleven tilstået alle, der vil vise lydighed.

»med udøst harme«.

Vi har allerede lagt mærke til, at Herren en gang var den, der styrede Israels nation, at den nations talrige konger sad på hans trone og repræsenterede ham. Men som vi har set kom det rige og styre til en ende med afsættelsen af deres sidste konge Zedekias. Men dette betød ikke, at Herren aldrig mere ville regere over sit folk Israel, for i Esekiels afsættelses dekret til Zedekias er det tydeligt udtalt, at det kun skulle være *»indtil han kommer hvem retten tilhører«* (Esekiel 21: 27). Om *»han«*, det er Messias, nu er kommet og hans regering *er* begyndt at vise sig ved at denne verdens riger falder fra hinanden og smelter, så skulle der også være noget bevis på hans regering i erfaringerne af Guds gamle folk Israel.

De fleste, der har fordybet sig i profetierne, er kendt med de mange steder, som taler om det jødiske folks adspredelse blandt jordens talrige nationer, og om deres senere tilbagekomst til det forjættede land. Alle er ligeledes bekendt med den måde på hvilken Palæstina er bleven åbnet for dette folk, den nye stat Israels fremkomst, og den stadige og voksende strøm af immigranter, der nu drager til det Hellige Land fra de krigsramte lande i Europa og det midterste Østen. Hitlers forfølgelser, der fremskyndede denne bevægelse af jøderne til Loftets Land, er også velkendt af alle. Profetierne tilskriver denne hårde trangsel jøderne har gennemgået, og som har bragt så mange af dem til at længes efter Palæstina, som et resultat af Herrens *»styre«* over

dem. Dette bringes klart til vor opmærksomhed i Esekiel 20: 33—35, hvilket vi citerer:

»Så sandt jeg lever, siger den Herre Herre, vil jeg regere over eder med stærk hånd og med udrakt arm og med udøst harme. Og jeg vil føre eder ud fra de folk og samle eder fra de lande i hvilke I er adspredte, med stærk hånd og med udrakt arm og med udøst harme. Og jeg vil føre eder hen til folkenes ørken, og jeg vil dér gå i rette med eder, åsyn til åsyn«.

Opfyldelsen af denne profeti kan nu skelnes klart. Israels folk samles i Palæstina fra mange nationer, og deres tilbagekomst er blevet fremtvunget ved omstændigheder, der har været meget hjem søgende. Herren forklarer at dette ville være en åbenbarelse af hans vrede mod dem, og en åbenbarelse af den kendsgerning, at han atter regerede over dem — »vil jeg regere over eder ... med udøst harme«.

I gamle dage herskede Gud over Israel gennem hans repræsentanter Saul, David, Salomon og andre. Men med afsættelsen af kong Zedekias var dette styre »ikke mere«, »indtil han kommer, hvem retten tilhører«. Der er al grund til at tro, at dette mellemrum, der ligger i ordet »indtil«, nu er udløbet, og at Herren nu atter styrer over sit folk, ikke gennem menneskelige repræsentanter, men gennem den guddommelige Kristus. »Kongers Konge og Herrers Herre«.

Dette fornyede guddommelige styre har ikke betydet meget andet end trængsel for israelitterne så langt, undtaget at det har bragt en million eller flere af dem tilbage til Palæstina, og har velsignet dem med et stort genindsættelses arbejde. Men det har endnu ikke givet dem fred og sikkerhed. Men hvad Herren sagde ville være det første resultat af hans atter oprettede styre, er indtruffet; for han sagde, at han ikke alene ville føre dem ud af de lande i hvilke de var adspredte, men han vil føre dem til »folkenes ørken«.

Alle folkene er idag i en »ørken« af kaos og forvirring. I denne situation er 60 % af slægten underernæret, boligmanglende, dårligt klædt og dør en tidlig død på grund af genvordigheder som ingen kan lindre. På det diplomatiske plan er der også knaphed, hungersnød og ørkentilstand. Sikkerligt, Israels vandringer i gamle dage i ørkenen Sinai, efter at de havde forladt Ægypten, var ikke mere udmattende end de erfaringer, alle nationer nu gennemgår.

Den nye stat Israel er i den samme ørkentilstand og er i sandhed blevet en del af den. Med sin »harme« har Herren ført dem ud fra de lande, hvor de var bosatte. Han har åbnet meget af Palæstina for dem, men han har endnu ikke ført dem ud af den ørken af forvirring, i hvilken folk af alle nationer er kommet ind i. Dette er just den måde, profetien sagde, det ville forme sig på, når Herren begyndte at »regere« over dem.

Herren sagde angående Israel, »i denne ørken: Der vil jeg gå iredte med eder. åsyn til åsyn«. Formålet med, at Herren går iredte med dem, er, at de kunne blive bragt »ind i pagtens bånd.« (Esek. 20:37). I Jeremias 31:31—34 bliver vi underrettet om, at Gud »vil oprette en ny pagt med Israels hus og med Judas Hus«. Løftet er, at han vil skrive sin lov i deres hjerte, og til sidst skal alle kende Herren, fra den mindste lige til den største. Men pagten bliver ikke oprettet straks ved begyndelsen af Herrens genoprettede regering over hans folk. Dette kommer senere.

Forst regerer Herren »med udøst harme« for at få dem tilbage til Løftets Land. De vender tilbage, for største delen i vantro, og han tillader dem at gennemgå den samme forvirring og kaos, som er rådende blandt hele slægten under denne »trængselstid«. Han »går i rette« med dem gennem den nød og angstelse, som han tillader at komme over dem. Til slut, og i en angrebshandling fra »nord«, vil hedninger søge at ødelægge Guds gamle folk, men da vil Gud befri dem. Da erkender de Herrens hånd i deres anliggender og vender om til ham i tro og lydighed. På denne måde bliver de ført »ind i pagtens bånd«. — Esekiel 38:15—23.

Det klare — skin af hans nærværelse.

Iblandt de tidens tegn, som idag mest fremtrædende beviser, at »Herren er bleven konge«, er disse, der åbenbarer, at hans uransagelige magt gradvis er ved at ødelægge jordens selviske institutioner, og også de usædvanlige omstændigheder, under hvilke Israels folk er ved at blive genoprettet i løftets land. Der er imidlertid mange beviser af en lykkeligere natur, der ligeledes klart angiver, at vi lever i det tidlige daggry af Herrens nye dag. Vi har lagt mærke til Jesu profeti, at hans nærværelse ville være som en klart-skinrende, der til sidst ville oplyse hele jorden; og lyset af hans nærværelse kan allerede skelnes i mange retninger.

En anden profeti, der indeholder en lignende tanke, er den, hvor Daniel forudsiger, at i »endens tid« ville der blive en stor forøgelse af »kundskab«. (Dan. 12:4). Lys er et symbol på kundskab. Hvor vidunderligt er denne profeti bleven opfyldt! Kundskaben forøges overalt. I stor udstrækning er den bleven brugt meget selvisk. Om dette ikke var tilfældet, ville den kundskab, som Herren allerede har givet mennesket her i »endens tid«, borttage meget af det hårde i den oprindelige »forbandelse«, der kom over vore første forældre på grund af synd.

Denne forøgelse af kundskab har hævet gennemsnits levealderen fra 35 til 67 år. Vi antyder ikke hermed, at mennesket nogen sinde vil opdage livets hemmelighed og kunne leve evigt uden Guds ledelse og hjælp. Den virkelige »genoprettelse« til liv står endnu tilbage, og vil blive en yderligere åbenbarelse af den kendsgerning, at »Herren er bleven Konge« og regerer. Sammen med de mange lovede velsignelser under Herrens rige, vil mennesket også blive tildelt kundskaben, der giver dem sikkerhed og tryghed. Dette vil naturligvis være ved hjælp af jordens nye styre, for det vil være et af resultaterne fra det klare skin af hans nærværelse.

I den guddommelige økonomi får mennesket nu lov til at bruge den forøgede kundskab til i stor udstrækning at fremstille odelæggelsesredskaber, ved hvilke det odelægger den verden, hvori det lever. Men til trods for dette, og medens vi endnu er i den tidlige morgen af den nye dag, er også mange velsignelser blevet tilgængelige for folk. Nylig talte præsidenten for Harvard universitet til fire tusinde af Amerikas ypperste videnskabsmænd. Han sagde, at de næste 50 år ville se solen som drivkraft for at skaffe varme, kraft og lys, kultivere alle øde strækninger på jorden og andre udviklinger, som ville være til stor velsignelse for slægten.

Dette er naturligvis kun begyndelsen. Lyset fra tronen af jordens nye konge vil stadig skinne og med tiltagende styrke, indtil hele den usunde tåge af uvidenhed, overtro og synd er helt forsvundet. Tilsidst vil kundskaben, der stammer fra hans nærværelse medføre en sand forståelse af Herren og af hans vilje. Og det vil alene være ved lydighed mod denne kundskab, at nogen vil modtage de fulde velsignelser af dette nye rige; det er velsignelserne af fred med Gud, sundhed, glæde og evigt liv. Dette vil blive det endelige resultat af regeringen af jordens nye konge.

I vor tekst formanede David Israeliterne til at sige blandt folkene, »Herren er bleven konge«. Dette var sandt i en meget begrænset forstand i Davids tid, som vi har set. Imidlertid har denne udtalelse en dybere betydning. Den er profetisk om den tid, da den lovede Messias vil begynde sin regering på jorden. Og hvilken velsignet forret tilhører os nu, at vi som åndelige Israeliter må forkynde for alle folk, »Herren er bleven konge«. Det er sandt, at det er nødvendigt at forklare i vort budskab, at nu er »skyer« omkring den nye konge; at ødelæggende »ild« går foran ham; at han slår nationerne i stykker; at han får rigerne til at »smelte som voks«. Men på grund af det endelige formål med hans regering, og til trods for den nuværende »trængselstid«, kan vi opmuntre folket til at glæde sig.

Ja, rigets budskab idag er et om en stor glæde, som aldrig før. I denne tid, hvor menneskeligt liv bliver så ødselt ødelagt, kan vi fortælle mennesker, at den nye konge vil oprette til liv igen, og under hans styre vil døden blive gjort til intet. Således vil den store tragedie, der stammede fra vore første forældres oprør imod guddommelig lov, blive afsluttet. Med alle fjender af Gud og af retfærdigheden underlagt sig, vil Jesus, der regerer i tusinde år for at opfylde dette herlige formål, overgive riget til Faderen, for at han kan være »alt i alle«. — 1. Kor. 15:24—28.

Denne artikel kan fåes i særtryk for 25 øre stykket.

Mindehøjtiden.

Ifølge den jødiske kalender indtræder den 14. nisan i år, *tirsdag aften den 8. april efter kl. 18*, svarende til årsdagen for Jesu indstiftelse af dette hellige måltid til minde om hans fuldbragte værk, og til hellig ihukommelse af slagtingen af »Guds Lam«.

Lad os som ingen sinde før berede vore hjerter til denne store højtid. — Vi anbefaler påny vennerne at studere omhyggeligt elvte kapitel af 6. bind — »Den nye Skabnings Paaske«.

Indlagt vil vennerne finde det nye brevkort og den nye traktat. Med glæde leverer vi disse frit til vennerne til uddeling.

Studier i Skriften af Broder C. T. Russell.

I Guds Tidsalderplan—II Tiden er nær—III Komme dit Rige—IV Hævnens Dag—V Forsoningen mellem Gud og Mennesker—VI Den nye Skabning.

Vi anbefaler meget disse Studier som Bibelnøgler der virkelig lukker op for Guds hellige Ord. Desværre har vi ikke disse Bøger at sælge, men kun til at laane ud til enhver der omhyggeligt vil studere dem.

Sandheds Litteratur for vor Tid

Brevkort om "Guds Rige"	frit
Traktaten Ved De?	"
Traktaten Vore Døde skal leve igen	"
Tidligere Numre af "Daggry"	"

"Endens Tid og Guds Genoprettelses Plan"	25 Øre
"Haab" hinsides Graven.	25 "
Lærer Bibelen alle Menneskers endelige	
Frelse? (Universalisme)	25 "
"Guds Rige"	25 "
Jesus, Verdens Frelser	25 "
Jordens store Jubelaar	25 "
Kristus er kommet tilbage for at løse	
Verdensproblemerne	25 "
Gud og fornuften	100 "

"DAGGRY"	—	HYLDEBÆRVEJ 13	—	KØBENHAVN F
----------	---	----------------	---	-------------

Møder i København Hyldebærvej 13
hver Søndag og Torsdag Kl. 19.

SKRIFTEN LÆRER OS TYDELIGT:

At Menigheden er "den levende Guds Tempel" — i særlig Betydning "Hans Værk", hvis Opbyggelse er gaaet for sig hele Evangeliets Tidsalder igennem — siden Kristus blev Verdens Genløser og Hovedhjørnestenen i dette Tempel; og naar det er fuldendt, skal Guds Velsignelser derigennem flyde ud "til alle Folk", og de skal finde Adgang til Ham. — I. Kor. 3:16, 17; Ef. 2:20—22; I. Mos. 28:14; Gal. 3:29

At Afslibningen, Tildannelsen og Fuldkommengørelsen af dem, der tror paa Kristi Forsoningsværk, og som er indviede til Ham, skrider frem i Mellemtiden; og naar de sidste af disse "levende Stene", som er "udvalgte og dyrebare", er endeligt tilhuggede, vil den store Bygmester samle dem alle i den første Opstandelse; og Templet skal fyldes med Hans Herlighed og blive et Mødested for Gud og Mennesker hele Tusindaarsriget igennem. — Aab. 15:5—8

At Grunden for Menighedens og Verdens Haab ligger deri, at "Jesus Kristus af Guds Naade smagte Døden for alle" som "en Genløsningsbetaling for alle", og at Han vil blive "det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden — "i sin belejlige Tid". — Hebr. 2:9; Joh. 1:9; I. Tim. 2:5, 6

At Menighedens Haab er, at den skal blive lig sin Herre, "se Ham, som Han er", blive "delagtig i den guddommelige Natur" og dele Hans Herlighed som Hans Medarving". — I. Joh. 3:2; Joh. 17:24; Rom. 8:17; II. Pet. 1:4

At Menighedens nuværende Mission er at berede de hellige til deres fremtidige Gerning; og lade enhver Dyd og Naadegave komme til Udvikling i sig; at være Guds Vidne for Verden; og berede sig til at blive den næste Tidsalders Konger og Præster. — Ef. 4:12; Matt. 24:14; Aab. 1:6; 20:6

At Verdens Haab bestaar i de Velsignelser, i Retning af Kundskab og gunstig Løjlighed, til hvilke der vil blive Adgang for alle i Kristi tusindaarige Rige, i Tiderne for Genoprettelsen af alt det, som gik tabt i Adam; at denne Genoprettelse vil komme til de villige og lydige gennem Kristus og Hans herliggjorte Menighed, medens alle genstridige vil blive udryddede. — Ap. G. 3:19-23; Es. 35